

Notat

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens sag C-458/24, Daraa

1. Indledning

En tysk domstol har forelagt EU-Domstolen en række præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Dublinforordningens artikel 3, stk. 2¹.

Domstolen skal bl.a. tage stilling til, hvorvidt en medlemsstat (i sagen Tyskland) skal fortsætte med at undersøge Dublinforordningens ansvarskriterier og eventuelt selv blive ansvarlig for en asylansøgers asylprocedure, når en anden medlemsstat (i sagen Italien), har suspenderet modtagelsen af Dublinoverførsler og således ikke er villig til at modtage personer i Dublinproceduren. Domstolen skal i forlængelse heraf tage stilling til, om en medlemsstat skal fortsætte med at undersøge forordningens ansvarskriterier, såfremt den anden medlemsstats suspension af modtagelsen af Dublinoverførsler ikke udgør systemfejl som omfattet af Dublinforordningens artikel 3, stk. 2. Domstolen skal endvidere forholde sig til, hvornår det kan lægges til grund, at den ansvarlige medlemsstat ikke er villig til at modtage personer i Dublinproceduren.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Forelæggelsen for EU-Domstolen udspringer af en konkret sag om overførsel af en asylansøger fra Tyskland til Italien efter reglerne i Dublinforordningen.

I sagen foretog de tyske myndigheder en undersøgelse af ansøgeren i forbindelse med ansøgning om asyl i Tyskland. Heraf fremgik, at ansøgeren havde fået optaget fingeraftryk i Italien, hvorfor Tyskland anmodede Italien om overtagelse af ansøgeren i henhold til Dublinforordningen. Italien reagerede imidlertid ikke på anmodningen, og det tyske forbundskontor for indvandrere og flygtninge traf i juli 2023 afgørelse om, at Italien var den ansvarlige medlemsstat.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne.

Udlændinge- og
Integrationsministeriet

Asyl og visum
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sagsbehandler
Marie Louise Veng Thomsen

Tel. 61 98 33 57
Mail mvt@uim.dk

Sags nr. 2024 - 12865
Akt-id 2808494

I december 2022 indledte Italien en statslig anordnet midlertidig suspension af modtagelsen af personer i Dublinproceduren. Dette blev meddelt i to skrivelser dateret henholdsvis den 5. december 2022 og den 7. december 2022 udsendt af den italienske Dublinenhed til de øvrige lande omfattet af Dublinforordningen.

Italien har senest den 9. april 2024 forlænget suspensionen yderligere seks måneder, og den pågældende asylansøger er således ikke blevet overført til Italien.

3. Relevante retsregler

Dublinforordningen² skal sikre, at en asylansøgning kun behandles af ét land. Forordningen skal endvidere sikre, at der altid kan findes et land, der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

Danmark er på grund af retsforbeholdet ikke omfattet af Dublinforordningen, men deltager i forordningen på baggrund af en parallelaftale, som medfører, at Danmark deltager i Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag. Danmark har på den baggrund direkte inkorporeret Dublinforordningens regler om overførsel af asylansøgere m.fl. i dansk ret, jf. udlændingelovens § 29 a.

Dublinforordningens artikel 3 fastsætter bl.a., at en ansøgning om international beskyttelse kun behandles af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i forordningens kapitel III. Det følger derudover, at såfremt det på grundlag af kriterierne ikke kan afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er den første medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse blev indgivet til, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Derudover fastsætter artikel 3, stk. 2, andet afsnit, at såfremt det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene, skal den medlemsstat, der træffer afgørelsen, fortsætte med at undersøge, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig. Endelig følger det af artikel 3, stk. 2, tredje afsnit, at hvis en overførsel ikke kan gennemføres, bliver den medlemsstat, der træffer afgørelsen, ansvarlig for behandlingen.

4. Regeringens interesse i sagen

Det bemærkes indledningsvis, at Tyskland i foråret 2024 i to andre sager har forelagt EU-Domstolen et præjudicielt spørgsmål om, hvorvidt den italienske suspension kan siges at udgøre en systemfejl i Dublinforordningens artikel 3, stk. 2's, forstand. Danmark har afgivet skriftligt indlæg i disse sager ([de forenede sager C-](#)

² Det skal bemærkes, at Dublinforordningen ophæves og erstattes af forordningen om asylforvaltning og migrationsstyring (AMMR-forordningen), der er en del af Asyl- og Migrationspagten, der blev vedtaget i maj 2024. AMMR-forordningen svarer i vidt omfang til indholdet af Dublinforordningen. Det er forventningen, at AMMR-forordningen vil finde anvendelse fra medio 2026, hvor Dublinforordningen dermed ophæves.

[185/24 og C-189/24, Tudmur m.fl.](#)). Sagerne verserer fortsat ved EU-Domstolen. Det bemærkes dog, at spørgsmålene i Tudmur m.fl. omhandler, hvorvidt den italienske suspension kan siges at udgøre en systemfejl i Dublinforordningens forstand, mens spørgsmålene i nærværende sag omhandler, hvad konsekvenserne er for en medlemsstat ved manglende vilje fra en anden medlemsstat til at modtage Dublinoverførsler, herunder når der ikke foreligger systemfejl.

Regeringens interesse i nærværende sag skal ses i lyset af, at den italienske beslutning fra december 2022 om ikke at modtage Dublinoverførsler giver anledning til en principiel stillingtagen til konsekvenserne af, at en ansvarlig medlemsstat (her Italien) suspenderer modtagelsen af Dublinoverførsler på ubestemt tid, herunder hvilken betydning, en sådan suspension har for ansvarsfastlæggelsen.

En vurdering fra Domstolen om, at den anmodende medlemsstat er forpligtet til at fortsætte med at undersøge forordningens ansvarskriterier, når den anmodede medlemsstat ikke er villig til at modtage personer i Dublinproceduren, vil konkret betyde, at ansvaret for behandlingen af asylansøgningen kan blive overført til Danmark. Det vil kunne være tilfældet i de sager, hvor asylansøgeren er kendt af de italienske asylmyndigheder, men hvor ansøgeren efterfølgende har søgt asyl i Danmark, ligesom arbejdet med udsendelse til hjemlandet af afviste asylansøgere vil kunne påhvile Danmark frem for Italien.

Regeringen vil i sagen argumentere for, at den medlemsstat, som i henhold til Dublinforordningens artikel 3, afgør hvem, der er ansvarlig, *ikke* skal fortsætte med at undersøge ansvarskriterierne og eventuelt selv bliver ansvarlig, i tilfælde hvor den primært ansvarlige medlemsstat ikke er villig til at modtage personer i Dublinproceduren. En tilgang, hvor en medlemsstat i en sådan situation skal fortsætte undersøgelserne af ansvarskriterierne og eventuelt skal overtage ansvaret, vurderes at være i strid med ansvarskriterierne i Dublinforordningens kapitel III, ligesom det må antages at være i strid med princippet om gensidighed, der ligger til grund for Dublinsystemet.

Regeringen vil endvidere argumentere for, at det kan lægges til grund, at den ansvarlige medlemsstat ikke er villig til at modtage personer i Dublinproceduren, hvis den pågældende medlemsstat skriftligt melder ud, at det midlertidigt ikke vil være muligt for medlemsstaten at modtage Dublinoverførsler, og medlemsstaten ligeledes efterlever denne udmelding i praksis.

Den italienske suspension har indtil videre medført, at det i en række sager ikke har været muligt for Danmark at overføre de pågældende udlændinge til Italien inden udløbet af overførselsfristen på seks måneder. Dette har medført, at Italien er blevet fritaget for sit ansvar, og ansvaret er i stedet blevet overført til Danmark.

Regeringen afgiver på denne baggrund indlæg i sagen ved EU-Domstolen med ovennævnte argumentation.